

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 8.7.2018
Aamuseurat klo 8.00
Inka Ylihärsilä

Hyvää sunnuntaiaamua herättäjäjuhluvieraat. Tämän vuoden juhlien teema Lähellesi ikävöin on yhtä aikaa kaunis ja haikea. On haikeaa ikävöidä toista ihmistä, mutta toisen kohtaaminen pitkästä ajasta on ihanaa. Täällä herättäjäjuhlilla se liittyy vahvasti vanhojen ystävien ja sukulaisten kohtaamiseen, mutta myös uusien tuttavuuksien solmimiseen.

Ihmisen ikävä toisen luo on myös hyvin ajankohtainen aihe ylipäänsä tämän päivän Suomessa, missä yhteisöllisyys on vähentynyt ja sen myötä ihmisten yksinäisyys on lisääntynyt. Olen ollut aiheen äärellä useita kertoja kevään aikana, kun olen työskennellyt taideohjaajana ikäihmisten, nuorten, maahanmuuttajien ja mielenterveyskuntoutujien parissa. Kaikki me ihmiset tarvitsemme toista ihmistä, tarvitsemme toisiamme tullaksemme näkyväksi ja hyväksytyksi. Tarvitsemme toisiamme, jotta voimme kokea yhteenkuuluvuuden tunnetta ja jakaa kokemuksiamme. Ihmisellä on perustarve tuntee olevansa jollekin tärkeä. Ihmisen ikävä toisen luo ja sen aiheuttamat puheet ja teot näkyvät joka päivä myös mediassa sekä hyvissä että ikävissä uutisissa. Kaikessa on kyse ihmisten välisestä vuorovaikutuksesta. Lähimmäisen rakkaudesta tai sen puutteesta.

Kun lähdin talvella miettimään tulevia herättäjäjuhlia ja molempien sukujeni perintönä tullutta körttiläisyyttä, palasin aina uudestaan mielestäni olennaisimpaan asiaan minkä olen herännäisyydestä matkaani saanut: ihmisten yhdenvertaisuuteen. Herännäisyydessä saman teeman ympärille nivoutuvat myös lähimmäisestä huolehtiminen ja ihmisen hyväksyminen sellaisena kuin hän on. Kaikki nämä ovat asioita, jotka luovat turvallisuuden tunnetta ja toteutuessaan rakentavat automaattisesti maailmasta parempaa paikkaa.

Kuten varmasti moni muukin täällä, sain ensimmäisen vahvan kokemukseni yhdenvertaisuudesta rippileirilläni Aholansaassa. Omasta rippikoulustani on jo 22 vuotta, mutta sen vaikutukset näkyvät edelleen työskennellessäni ryhmien parissa. Tärkeämpää kuin se, millaisia taidemenetelmiä milloinkin käytän, on se, että jokainen on tervetullut mukaan yhtä hyvänä ja tärkeänä ja juuri sellaisena kuin on. Aholansaassa, herättäjäjuhlilla ja missä tahansa Herättäjä-Yhdistyksen tapahtumissa se on aina ollut itsestään selvä asia.

Myöhemmin ymmärsin myös, että yhden tärkeimmistä esimerkeistä ja kokemuksista sain vielä lähempää, omalta jo edesmenneeltä mummultani Ylivieskassa. Hän oli ihminen, jolle lähimmäisenrakkauden osoittaminen oli itsestään selvä tapa olla ja elää. Ihan sama, minkälaisia uusia ihmisiä jälkipolvet toivat suvulle näytillle, mummu otti heidät kaikki vastaan yhtä lämpimällä halauksella ja katseella, mistä välittyi aito välittäminen. Hän ei kyseenalaistanut eikä tuominnut ihmistä ulkonäön tai heidän valintojensa perusteella. Hän näki kaikissa ihmisissä hyvää eikä koskaan puhunut pahaa kenestäkään.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Erityisesti yksi junareissu mummun kanssa on jäänyt mieleeni. Olin 14-vuotias ja istuimme kuusi tuntia junassa Ylivieskasta Helsinkiin. Melkein koko sen matkan meitä vastapäätä istui suurin piirtein mummoni ikäinen, viinalta haiseva, elämän kolhima mutta tyylikäs romaninainen. Hän kertoi villedä tarinoita matkoistaan ympäri Eurooppaa. Ihan toisenlaista elämää elänyt isoäitini lähti keskusteluun mukaan toista täysin kyseenalaistamatta. Tässä kahden erilaisen ihmisen kohtaamisessa oli vahvasti läsnä molemminpuolinen kunnioitus, mikä teki minuun vaikutuksen. Ymmärsin, että jokaisen elämä on arvokas, ja meidän tehtävämme ei ole tuomita muita.

Olen myös työssäni saanut olla todistamassa monia hienoja kohtaamisia ihmisten välillä. Sellaisessa ryhmätilanteessa, missä jokainen saa kokea olonsa hyväksytyksi, voi yhteenkuuluvuuden kokemuksista tulla todella vaikuttavia. Yksi mieleenpainuvimmista projekteista oli, kun kävimme maalaamassa työttömien nuorten kanssa ikäihmisten päiväkeskuksessa. Paikalla oli nuoria, joilla ei ollut omia isovanhempia, ja ikäihmisiä, joilla ei ollut omia lapsenlapsia. Lyhyt yhteinen hetki kääntyi lopulta sellaiseksi, missä ei vältytty liikituksen kynneltä. Sen päivän aikana kavennettiin kuiluja ja rikottiin muureja.

Olen monta kertaa tätä puhetta kirjoittaessani palannut kuuntelemaan Jukka Leppilammen Laula ihmisille -kappaletta, joka liittyy näihin molempiin kokemuksiini. Keskimmaisessä säkeistössä lauletaan:

*Katso silmillä itkevän, Silmillä nauravan, Katso silmillä kuolevan, Katso silmillä syntisen,
Silmillä rakkauden, joka voittaa kaiken sen, Katso silmillä voittajan, Silmillä sokean,
Silmillä väliinputoajan, ja maalaa sydämestäsi kaikki se, Maalaa se, Niin kuin Herralle.*

Ihmisen tasavertainen kohtaaminen ei ole vaikeaa. Se on kiireetöntä yhdessäoloa, aitoa vierellä olemista ja toisen kunnioittamista sellaisena kuin kukin on. On kyse pyyteettömästä lähimmäisenrakkaudesta. Hymyileminen, halaaminen ja toisen huomioiminen ovat pieniä ja helppoja tekoja, mutta niiden vaikutus voi jollekin olla niin valtava, että se muuttaa koko elämän suunnan.

Haluan lopuksi haastaa teidät kaikki hymyilemään tuntemattomille ja kysymään läheisiltänne erään ystäväni tapaan: "mitä sulle oikeasti kuuluu?"